

آل یاسین سلام الله عليهم اجمعين - احمد احمدی

علمی- پژوهشی

فصلنامه تخصصی مطالعات قرآن و حدیث سفینه

سال هفدهم، شماره ۶۶ «ویژه قرآن و حدیث»، بهار ۱۳۹۹، ص ۵۶-۷۵

آل یاسین سلام الله عليهم اجمعين

احمد احمدی*

چکیده: اختلاف قرائت قرآنی، که موضوع یکی از علوم مهم موجود در جغرافیای اسلام و از جمله مسائل مهم علوم قرآنی به خصوص در قرون اولیه به شمار می‌رفته است، عمدتاً از اوایل قرن چهارم هجری، به شکل مدون در فرهنگ عامه مسلمانان در مواردی عدیده، معرکه آراء محققان، و مایه نزاعها و زمینه ابراز تعصبات دینی و فرقه‌ای گردیده است. آیه ۱۳۰ سوره صافات «سلام علی آل یاسین» از جمله این موارد است. این قرائت از آیه شریفه که در قرائت مشهور عام موجود در متن قرآن، به همین صورت مکتوب شده است، در برخی قرائت مشهور دیگر و در احادیث، به شکل «سلام علی آل یاسین» آمده است. نویسنده در این مقاله دیدگاه خاص مولوی را در این خصوص در مثنوی، مورد بررسی قرار داده و همسویی آن را با نظر گروهی از علمای اهل سنت، و نیز قاطبه علمای شیعه پیش چشم خواننده می‌نهد.

کلیدواژه‌ها: قرآن؛ اختلاف قرائت؛ آل یاسین؛ علمای اهل سنت؛ علمای شیعه؛ مولوی؛ مثنوی.

استاد زرین کوب در کتاب گرانقدر «سرّ نی» در فصل «مقالات و دلالات» در خصوص آشنایی مولوی با عقاید و آراء مذاهب موجود در جغرافیای اسلام خاطر نشان کرده است:

«از این رو عجیب نیست که از آراء و مقالات فرقه‌هایی مثل شیعه و خوارج که در محیط زندگی و اندیشگی او نقش بارزی نداشته‌اند جز به ندرت یاد نکند و آنچه از آن‌ها می‌گوید نیز حاکی از آشنایی دقیقی با مبادی و عقاید آنها نباشد. در واقع راجع به این دو فرقه که از اقدم مذاهب و فرق اسلامی بوده‌اند آنچه مولانا ذکر می‌کند حاکی از عدم آشنایی عمیق است.» (زرین کوب، ۱۳۸۶: ۴۵۵)

استاد در ادامه گفتار در تأکید و تقریر این معنی افزوده است:

«همچنین در باب شیعه امامیه هرچند به تعصب آنها بر ضد ابوبکر و عمر اشارت دارد و از رسم تعزیت روز عاشورا بر نزد شیعه حلب با تعریض یاد می‌کند، در سراسر مثنوی هیچ نشانی از آشنایی درست با عقاید و مقالات قوم مشهود نیست و پیداست تکریم چشمگیر و فوق العاده ای که هم در حق امیرالمؤمنین علی علیه السلام دارد و او را از این تهمت که با وجود زهد و بی‌اعتنایی به دنیا حرص میری و خلافت داشته باشد تنزیه می‌نماید حاکی از علاقه مقالات شیعه نیست... به هر حال اظهار این مایه تعظیم و تکریم در حق حضرت البته مبنی بر تولای علی و اهل بیت علیهم السلام هست اما حاکی از تایید مقالات شیعه یا انس با آن مقالات نیست. چنانچه در باب ایمان ابوطالب علیه السلام برخلاف قول شیعه و با آنکه در بین اهل سنت هم در نفی آن توافق نیست در عدم ایمان وی تأکید دارد و هرچند این را هم متضمن نقصی در مورد حضرت تلقی نمی‌کند باز پیداست که در این مورد با آنچه مورد اعتقاد شیعه است آشنایی و همداستانی ندارد.» (زرین کوب، ۱۳۸۶: ۴۵۶)

بنا بر دیدگاه استاد، آنچه در مثنوی در باب خاندان رسالت علیهم السلام می‌آید حاکی از آگاهی عمیق مولوی از عقاید شیعه یا از سر اعتقاد به آنها نیست بلکه می‌توان آن را نوعی از ابراز محبت عام به عترت علیهم السلام شمرد که از دلالت آیات و احادیث مشهور در مودت و تولای آنان بر هر فرد مسلمان الزام می‌شود.

از جمله مواردی که مولوی به عنوان یک «عالم سنی حنفی» (زرین کوب، ۱۳۸۶: ۸۱-۲۰۲-۲۰۳) و در عین حال بزرگترین سخنگوی تصوف در زبان فارسی نمونه‌ای از این تولای عام را نسبت به آل الله علیهم السلام - مصادیق آیه مودت - نشان داده است، قصه «تنها کردن باغبان صوفی و فقیه و علوی را از یکدیگر» (دفتر دوم مثنوی، ابیات ۲۱۶۷ تا ۲۱۱۱) است.

قصه مزبور که در پی داستان «وحی کردن حق تعالی به حضرت موسی علیه السلام که چرا به عیادت من نیامدی» (دفتر دوم مثنوی، ابیات ۲۱۵۶ تا ۲۱۶۶) می‌آید و بر این معنی تأکید دارد که جدایی از جماعت چه مایه زیان بار است و مهلک؛ بنا بر نوشته استاد فروزانفر در کتاب مآخذ قصص و تمثیلات مثنوی از جوامع الحکایات عوفی گرفته شده است.

در ابتدا عین آنچه در جوامع الحکایات آمده، به نقل استاد فروزانفر در کتاب نقل شده می‌بینیم:

«حکایت آورده‌اند که چهار کس را از اصناف مردمان در باغی رفتند و به خوردن میوه مشغول شدند. یکی از آن جمله دانشمندی بود و دیگری را علوی و سوم لشکری و چهارم بازاری. خداوند باغ در آمد و دید که بسیار میوه تلف می‌کردند و مردی زیرک بود. و با خود اندیشید که ایشان چهارکس‌اند و من با هر چهار بر نتوانم آمد. و پس روی به ایشان آورد. اول عالم را گفت که تو مردی دانشمندی و مقتدا و پیشوای مایی و مصالح معاش و معاد ما به برکت اقدام و حرکت اقلام علما

باز بسته است. و آن دیگر سیدی بزرگ است و از خاندان نبوت و ما همه مولای خاندان اویم و دوستی آن خاندان بر ما واجب است. چنانکه حق تعالی می فرماید: **قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَىٰ** (آیه ۲۳ شوری) و آن دگر مردی لشکری است و از ارباب تیغ و خان و مان و جان ما به سبب تیغ ایشان آبادان است. و شما اگر در باغ من درآیید و تمامت میوه من به ناحق بخورید از شما دریغ نبود. ولیکن آن مرد بازاری کیست و به چه وسیلت در باغ من در آید و به کدام فضیلت میوه باغ من تواند خورد؟ پس دست دراز کرد و گریبان وی بگرفت و آن را دستبردی تمام بنمود چنان که از پای در آمد. پس دست و پای او بیست. و روی به لشکری نهاد و گفت من بنده علما و ساداتم و تو ندانسته ای که من خراج این رز به سلطان داده ام و او را بیش بر من سبیل نماند. اگر ائمه و سادات به جان من حکم کنند هنوز خود را مقصر می دانم اما نگویی که تو کیستی؟ و به چه وسلیت در رز من آمده ای؟ او را نیز بگرفت و ادبی تمام بکرد و دست و پای او محکم بیست. آنگاه روی به دانشمند آورد و گفت همه به عالم، بندگان ساداتند و حرمت نسب ایشان بر همگان ظاهر. اما تو که دعوی علم کنی و این قدر ندانی که در باغ مردمان بی اجازت نشاید رفت؟ آن علم تو را چه مقدار ماند؟ و من و مال من فدای سادات باد. اما هر جاهل که خود را دانشمند خواند و مال مسلمانان را حلال داند او سزای تأدیب و درخور تعذیب باشد. پس او را نیز ادبی بلیغ بکرد و او را مقید کرد. پس علوی تنها بماند و روی به وی کرد و گفت ای مدعی نااهل و ای موی دار وافر جهل، نگویی به چه سبب بی اجازت من در رز من آمده ای و مال ما را باطل کرده ای؟ و پیغمبر صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ گفته است (نگفته است، ظ) که مال من بر علویان حلال است پس او را نیز بیست. و بدین طریق هر چهار مقید کرد و بهای انگور خود را از ایشان استیفا کرد و به شفاعت ایشان را رها کرد.» (فروزانفر، ۱۳۶۲: ۶۷)

برای توجه بیشتر به برخی نکات، قصه را به روایت مولوی (دفتر دوم، بیت ۲۲۰۲) و به تلخیص از نگاشته استاد زرین کوب نیز می‌خوانیم:

«باری این باغبان وقتی این سه مرد را در باغ خویش دید با خود اندیشید که هر چند من با خود صد حجت و دلیل دارم اما اینها جمعند و جماعت موجب قدرت آنها و شاید جالب رحمت در حق آنهاست. پس چون یک تنه با سه نفر بر نمی‌آیم باید اول آنها را از همدیگر ببرم و وقتی تنها شدند هر یک را جداگانه سبیلش برکنم.

بنابراین حيله‌ای اندیشیده، روی به صوفی کرد و از او خواست تا برود و از حجره‌ای که در باغ بود گلیمی بیاورد تا رفقاییش بر آن نشینند. وقتی صوفی دور شد به آن دو تن دیگر گفت: شما دو تن فقیه و شریف هستید، فقیه فتوا می‌دهد و فتوای اوست که نان ما را حلال می‌کند و اگر بال و پر علم او نباشد پرواز ما ممکن نیست، شریف هم که سید است و از خاندان مصطفاست این صوفی پست شکم‌خواره کیست که با بزرگانی چون شما همنشین باشد؟ اگر وقتی بازگشت مثل پنبه او را از سر واکنید، آن وقت می‌توانید هفته‌ای با آسودگی در این باغ و راغ من خیمه زنید. با این وسوسه آنها را فریفت، و آنها وقتی صوفی بازگشت هرطور بود عذرش را خواستند. وقتی صوفی سر خود را پیش گرفت باغبان چوبی برداشت و به دنبالش رفت که: ای فلان و فلان این شرط صوفی گریست که بدون اجازه به باغ من در آیی؟ این را جنید و بایزیدت یاد داده‌اند؟ آخر کدام شیخت به این کار اشارت کرده است؟ باری چون صوفی را تنها یافت خوب با چوب خویش فروکوفت و نیم کشته و سرشکافته رهایش کرد. صوفی به زبان حال با رفیقان گفت: که از من گذشت شما مراقب خود باشید که آنچه من خوردم عاقبت، شما را هم خوردنی است. باغبان هم وقتی از کار صوفی فارغ گشت بهانه‌ای دیگر

جست و روی به علوی کرد که امروز در خانه نان تنک (= رقاق) پخته‌اند، قدمی رنجه دار بردر خانه به خدمتکارم - قیماز - بگو نان تنک با غاز که طبخ شده است به اینجا آورد.

چون علوی را دور کرد روی به فقیه کرد که تو البته فقیهی و درین باب جای شبهه نیس اما این مرد که به خاطر شریفی دعوی سرد می‌کند چکاره است؟ از کجا که مادرش بر خطا نباشد؟ و در دنیایی که انسان بر زنان و عقل ناقص آنها نمی‌تواند اعتماد کند، با این غباوت که دارد این شخص چگونه خود را به علی و نبی ﷺ بر می‌بندد بدین گونه مرد که جوهر خبث و بدگوهری خود را در دیگران می‌دید و چون سرش از چرخ به دوار افتاده بود تمام خانه را در دوران بی‌قرار می‌دید، از این تهمت‌ها بر علوی نهاد و چون این افسون‌ها بر فقیه خواند و او را از رفیق جدا کرد دنبال علوی رفت و بانگ زد که ای فلان و فلان چه کسی تو را به این باغ دعوت کرد؟ آیا این است میراثی که از پیغمبر به تو رسیده است؟ "شیر را بچه همی ماند بدو / تو به پیغمبر به چه مانی بگو؟"

باری مرد حیلہ ساز ملتجی کاری کرد که خوارج با آل یاسین (= اهل بیت) ﷺ کرده‌اند و گویی کینه‌ای را که دیو و غول با آل رسول دارند، به همان سیرت شمر و یزید از وی بازستانند. وقتی علوی شریف هم مضروب شد باغبان نزد فقیه آمد و گفت عجب فقیهی تو، که مایه ننگ هر سفیه گشتی، آیا فتوا دادنت این است که بدون اجازه به باغ مردم وارد شوی؟

این رخصت را در کتاب وسيط غزالی یا کتاب محیط خوانده‌ای و وقتی شروع به زدن او کرد فقیه گفت حق توست بزن که دستت می‌رسد. چرا که این سزای

کسی است که از یاران خویش می‌برد. (زرین کوب، ۱۳۸۹: صفحه ۳۲۶ - ۳۲۷)

تعبیرات باغبان - نتیجه مرتدان (دفتر دوم مشوی، ابیات ۲۱۹۹) - که البته از زبان مولوی

و تقریر اوست و نه در مأخذ، چندان بی ادبانه و بلکه گستاخانه است که خود مولوی را و او می‌دارد به هر حال در عکس‌العملی حاکی از محبت عام نسبت به آل الله ﷺ تعبیراتی در تکریم و تعظیم خاندان طهارت ﷺ عرضه کند. (دفتر دوم، ابیات ۲۱۹۵ تا ۲۱۸۹):

چون ز صوفی گشت فارغ باغبان
بک بهانه کرد زان پس جنس آن
کای شریف من برو سوی وثاق
که ز بهر چاشت پختم من رقاق
بر در خانه بگو قیماز را
تا بیارد آن رقاق و قاز را
چون به ره کردش بگفت ای تیزبین
تو فقیهی ظاهر است این و یقین
او شریفی می‌کند دعوی سرد
مادر او را که می‌داند که کرد؟
خویشتن را بر علی و بر نبی
بسته است اندر زمانه بس غبی

(مولوی، ۱۳۷۵: ۲ / ۳۶۷ - ۳۶۸)

آنچه مولوی در ابیات بعدی می‌آورد نشانگر واکنش او به این گستاخی باغبان است - که این گستاخی البته در مأخذ نیست و برآمده از ذهن مولوی است. (دفتر دوم، ابیات ۲۱۹۶ تا ۲۲۰۴):

هر که باشد از زنا و زانیان
این برد ظن در حق ربانیان
هر که برگردد سرش از چرخها
همچو خود گردنده بیند خانه را
آنچه گفت آن باغبان بو الفضول
حال او بُد دور از اولاد رسول ﷺ
گر نبودی او نتیجه مرتدان
کی چنین گفתי برای خاندان...
با شریف آن کرد مرد ملتجی
که کند با آل یاسین خارجی
تا چه کین دارند دایم دیو و غول
چون یزید و شمر با آل رسول

(مولوی، ۱۳۷۵: ۲ / ۳۶۸)

نخستین نکته‌ای که در پی مطالعه قصه در مأخذ - اگر مأخذ بودن آن را پذیرفته

باشیم - آن است که در جوامع الحکایات، تعداد کسانی که وارد باغ شده شروع به خوردن میوه‌ها می‌کنند چهار نفر و به ترتیب: دانشمند، علوی، لشکری، بازاری و در مثنوی سه نفرند به ترتیب: فقیه، علوی، صوفی، که البته هویداست فرد اول و دوم در هردو قصه یکسانند یعنی دانشمند در جوامع الحکایات = فقیه در مثنوی و علوی در جوامع الحکایات = شریف در مثنوی. و نیز واضح است که این نکته اهمیت چندانی ندارد.

نکته دیگر - و البته بسیار مهم - آن است که عوفی در جوامع الحکایات، آنجا که به توصیف فرد دوم، علوی، می‌رسد، با تکریم فراوان و استشهاد به آیه مبارکه مودت (شوری ۲۳) و ذکر آن، بر وجوب دوستی اهل بیت رسالت علیهم‌السلام و اولویت و مولویت آن خاندان بر همگان تأکید آشکار دارد و به هیچ روی سخنی که نامحترمانه یا گستاخانه باشد به کار نمی‌گیرد ولی مثنوی هیچ گونه اهتمامی در اشاره به آیه مذکور و اولویت آل الله علیهم‌السلام نشان نمی‌دهد و از بیان گستاخانه - گرچه از زبان باغبان - ابایی ندارد.

حال می‌پردازیم به موضوع این مقاله:

موضوع این جستار، کاربرد عبارت «آل یاسین» در مثنوی در تعبیر از اهل بیت عصمت و طهارت علیهم‌السلام است. شارحان همه در توضیح این تعبیر آن را معادل خاندان نبوت علیهم‌السلام ذکر کرده‌اند؛ از جمله نیکلسون در شرح خویش بر مثنوی نوشته است (نیکلسون، ۱۳۸۴: ۲/ ۸۱۰): «آل یاسین در این بیت اشارت است به اهل بیت، یعنی اولاد پیامبر از علی و فاطمه علیهم‌السلام».

استاد زرین کوب نیز گفتاری در این خصوص چنین نوشته‌اند:

«...اینکه از اهل بیت رسول علیهم‌السلام... به عنوان آل یاسین یاد می‌کند، در این طرز تعبیر با آنچه مخصوصاً در نزد شیعه رایج و شایع است توافق دارد از آن روست

که در نزد اهل سنت هم «یس» در قرآن کریم (۱/۳۶) از جمله نام‌هایی است که خداوند پیغمبر خود را در قرآن بدان نام‌ها مخاطب کرده است.» (زرین کوب، ۱۳۸۶: ۴۵۵/۱)

استاد در تعلیقات مربوط به این بخش نیز یک نمونه از تفسیر کشف الاسرار، دال بر این معنی آورده و نیز برای ارائه واقعیت‌هایی بیشتر در این باب به کتاب «الشفا بتعريف حقوق المصطفى صلى الله عليه و آله و سلم» ارجاع داده‌اند. (زرین کوب، ۱۳۸۶: ۸۴۶/۲)

پیش از ورود تفصیلی‌تر به بحث باید خاطر نشان کنیم تعبیر «آل یاسین» در تسمیه اهل بیت عصمت و طهارت علیهم‌السلام پیش از مولوی در شعر تأثیرگذارترین شاعران صوفی نشان بر مولوی، یعنی سنایی و عطار، به کار رفته است.

از جمله: حدیقه سنایی در توصیف مولا امیر المؤمنین علیه‌السلام:

آل یاسین شرف بدو دیده ایزد او را به علم بگزیده (سنایی، ۱۳۷۴: ۲۴۷)

و نیز:

شرف شرع و قاضی دین او صدف در آل یاسین او (سنایی، ۱۳۷۴: ۲۴۸)

و همچنین در وصف کربلا و واقعه جانگداز عاشورا:

آل یاسین بداده یکسر جان عاجز و خوار و بی‌کس و عطشان (سنایی، ۱۳۷۴: ۲۷۰)

سنایی در قصیده جوابیه سنجر سلجوقی در باب مذهب حکیم سنایی هم در بیت پیش از مقطع می‌سراید:

بندگی کن آل یاسین را به جان تا روز حشر

همچو بی دینان نبایدروی اصفرا داشتن

عطار نیز در بیت ۶۰۸ «مصیبت‌نامه» در وصف حضرت امیر المومنین علیه‌السلام از این

تعبیر بهره گرفته است:

او چو قلب آل یاسین آمده قلب قرآن یا و سین زین آمده (عطار، ۱۳۸۶: ۱۴۴)

۲. آل یاسین علیهم السلام در آینه قرآن و حدیث:

۱-۲ سنت عامه

۱-۲-۱ قرائت‌های هفتگانه:

«التیسیر فی القرائات السبع» از معروف‌ترین و معتبرترین کتاب تدوین شده در عرصه «قرائت‌های هفتگانه» است.

مؤلف این اثر حافظ ابو عمر و عثمان بن سعید دانی اموی قرطبی از پیشوایان بزرگ علم قرائت است که دارای ۱۲۰ تألیف بوده اما مهم‌ترین اثر وی همین کتاب است که از صحیح‌ترین کتب تألیف شده در ضبط قرائات قرآن به شمار رفته است. (عثمان بن سعید الدانی، ۱۴۰۶: ۴)

شهرت و دقت کتاب التیسیر موجب شد تا ابو محمد شاطبی (م. ۵۹۰) از عالمان قرن ششم این کتاب را تحت عنوان «منظومه شاطبی» به نظم در آورد. کتاب «حرز الامانی و وجه التهانیه یا شاطبییه» قصیده‌ای است لامیه در علم قرائت و تجوید که در اصل همان «التیسیر» است که به نظم در آمده و ۱۱۷۳ بیت دارد.

این منظومه خود، به لحاظ شهرت فراوان - چه از جهت اصل و چه نظم آن - شروع متعددی در پی داشته که معروف‌ترین آنها «کنز المعانی» برهان الدین ابراهیم جعبری (م. ۷۳۲) است.

در فصل بیست و ششم کتاب التیسیر با عنوان «روش قاریان هفتگانه در فرش الحروف» ذیل فرش الحروف «سوره صافات» و تحت آیه ۱۳۰ می‌خوانیم:

«نافع و ابن عامر «علی آل یاسین» منفصلا مثل «آل محمد» و الباقون بکسره الهمزة و اسکان

اللام متصلا» (عثمان بن سعید الدانی، ۱۴۰۶: ۱۸۷)

شیخ طبرسی نیز در مجمع البیان می‌نویسد:

قرأ ابن عامر و نافع و اویس عن یعقوب «آل یاسین» (طبرسی، ۱۴۲۵: ۸/ ۴۵۶)

و چنان که علامه مجلسی در بحار می نویسد:

«و قال امامهم الرازی فی تفسیره الکبیر فی تفسیر هذه الآیه الکریمه:

قرأ نافع و ابن عامر و یعقوب «آل یاسین» علی اضافه لفظ «آل» الی لفظ «یاسین» و الباقون

بکسر الالف و جزم اللام موصوله بیاسین...» (مجلسی، ۱۴۰۳: ۱۷۱/۲۳)

موارد فوق نشان می دهد که دو تن از هفت تن قاریان هفتگانه و یک تن از قرآء

دهگانه، آیه ۱۳۰ سوره مبارکه صافات را «سلام علی آل یاسین» خوانده اند.

۲-۱-۲. اخبار و روایات:

۲-۱-۲-۱. شواهد التنزیل لقواعد التفضیل فی الآیات النازلہ فی اهل البیت صلوات الله و

سلامه علیهم

تألیف الحافظ الکبیر عبیدالله بن عبدالله بن احمد المعروف بالحاکم الحسکانی الحنفی النیسابوری

از اعلام عامه (اهل سنت) در قرن پنجم هجری

حاکم حسکانی شهرت و اعتبار خود را بیشتر مدیون اثر دیگر خویش است

تحت عنوان «المستدرک علی الصحیحین» که معروف ترین «مستدرک» در علم حدیث

عامه است که بر دو کتاب صحیح بخاری و صحیح مسلم نوشته شده است.

وی در شواهد التنزیل ذیل آیه شریفه ۱۳۰ از سوره مبارکه صافات می نویسد:

«سلام علی «آل یاسین» و هو قراءه نافع و ابن عام و رویش و شبیه»

۷۹۱- اخبرنی ابوبکر المعمری... عن ابن عباس فی قوله: «سلام علی آل یاسین» قال: علی

آل محمد (صلوات الله علیهم).

۷۹۲- حدثنی ابو حازم... و اخبرنی ابوالقاسم الفارسی... عن ابن عباس فی قوله تعالی: «سلام

علی آل یاسین» قال: هم آل محمد صلوات الله علیهم.

۷۹۳- حدثنا ابو جعفر املاء فی المجلس (الثانی) و السبعین... عن الصادق عن ابیه عن آباءه

عن علي عليه و عليهم السلام في قوله: «سلام على آل ياسين» قال: ياسين محمد صلى الله عليه و آله و سلم و نحن آل ياسين.

۷۹۴- فرات قال: «حدثني... عن سليم بن قيس العامري قال: سمعت عليًا عليه السلام يقول: رسول الله ياسين و نحن آله.»

۷۹۵- اخبرونا عن أبي الخزاعي... عن ابن عباس في قوله: «و انّ الياس لمن المرسلين - الى قوله: «سلام على آل ياسين» يقول: سلام على آل محمد عليهم السلام»

۷۹۶- اخبرنا عقيل بن الحسين... اخبرنا سفيان الثوري عن منصور عن مجاهد «عن عبدالله بن عباس في قول الله تعالى: «سلام على آل ياسين» يعني آل محمد و ياسين بالسريانيه: يا انسان يا محمد.»

۷۹۷- اخبرنا ابو عبدالله الشيرازي... عن السدي عن ابى مالك في قوله: «سلام على آل ياسين» (قال) هو محمد و آله اهل بيته صلى الله عليه و آله «(الحسكاني، ۱۳۹۳: ۱۱۲/۲ - ۱۰۹)

بدين ترتيب اين عالم محدث شهير عامه، با آوردن هفت روايت و تأكيد بر قرائت چند تن از قرآء معروف، آيه ياد شده را «سلام على آل ياسين» می خواند.

۲-۱-۲-۲. الصواعق المحرقة في الرد على اهل البدع و الزندقه

تأليف احمد بن حجر الهيتمي الملكي (۹۷۴-۱۸۹۹)

در اين كتاب كه از دیدگاه مؤلف در رد عقاید شیعه و تشیع است، دست بر قضا، نکته های مهم قابل استناد برای اثبات حقانیت شیعه و تشیع، فراوان یافت می شود و این خود از شگفتی های دهر است.

ابن حجر در باب یازدهم از كتاب خویش - كه متضمن فضائل آل الله ﷺ است - در فصل نخست، چهارده آیه از آیات مشهور در فضیلت اهل بیت ﷺ ذکر کرده است.

سومین آیه از آیات مزبور، آیه شریفه مورد بحث یعنی آیه ۱۳۰ صافات است.

وی در این خصوص می‌نویسد: «الآیه الثالثه قوله تعالى: «سلام علی آل یاسین» فقد نقل جماعة من المفسرين عن ابن عباس رضی الله عنهما ان المراد بذلك «سلام علی آل محمد» و کذا قاله الكلبي.» (الهیتمی الملکی، ۱۴۸)

وی در ادامه گفتار خود سخن فخر رازی را نیز شاهد بر کلام خویش می‌آورد و می‌نویسد:

و ذکر الفخر الرازی أن اهل بيته صلى الله عليه و [آله] سلم يساونه في خمسة اشياء: في السلام. قال: السلام عليك ايها النبي و قال: سلام على آل ياسين و في الصلاة عليه و عليهم في التشهد و في الطهارة قال تعالى: طه أي يا طاهر و قال: و يطهرکم تطهيرا و في تحريم الصدقة و في المحبة. قال تعالى: فاتبعوني يحببكم الله و قال: لا اسألکم عليه اجرا الا المودة في القربى. (الهیتمی الملکی، ۱۴۹)

۳-۲-۱-۲. کتاب احقاق الحق

در کتاب احقاق الحق مصحح و محقق محترم کتاب در پاورقی، افراد مشهوری از علمای عامه را فهرست کرده است که مراد از «آل یاسین» را همان «آل محمد ﷺ» دانسته‌اند بخشی از آن را ذیلا پیش چشم می‌نهیم:

«...رواه جمع من فطاحل القوم و نحن نکتفی بسرد اسماء من وقفنا علیه فنقول:

- منهم العلامة ابو عبدالله محمد بن احمد الانصاری القرطبي المتوفى سنة ۶۷۱

قال فی تفسیره المشهور (الجامع الاحکام القرآن، جلد ۱۵ صفحه ۱۱۹، طبع القاهرة ۱۳۵۷هـ):

«أن المراد من آیه الشریفه آل محمد سلام الله علیهم اجمعین.»

- منهم العلامة فخر الدین رازی فی تفسیره (جلد ۲۶، صفحه ۱۶۲، طبع البهیة بمصر)

أورد القول بأن «المراد من آل یاسین آل محمد ﷺ»

- و منهم ابی حیان الاندلسی المتوفى سنة ۷۵۴

أورد فی شأن نزول الآیه الشریفه أنه:

و قيل: «یاسین هو اسم محمد صلى الله عليه و (و آله) و سلم»

(البحر المحيط، جلد ۷، صفحه ۳۷۳، مطبعه السعاده بمصر)

- و منهم العلامة الحافظ ابوالفداء اسماعيل بن كثير القرشي الدمشقي المتوفى سنة ۷۷۴

قال فى تفسيره المشهور (جلد ۴، صفحه ۲۰، مطبعه مصطفى محمد بمصر)

«يعنى آل محمد صلى الله عليه (و آله) و سلم.»

- و منهم العلامة السيوطى فى الدر المنثور (جلد ۵، صفحه ۲۸۶، طبع مصر):

أخرج ابن ابى حاتم والطبرانى و ابن مردويه عن ابن عباس رضى الله عنه فى قوله

«سلام على آل ياسين» قال نحن آل محمد و آل ياسين.» (الحسينى المرعى، ۴۴۹/۳)

محقق محترم كتاب یاد شده علاوه بر علمای فوق، پنج تن دیگر از دانشمندان عامه را نیز به همین ترتیب فهرست کرده است که جهت اختصار از ذکر آنها چشم می پوشیم.

۳. احادیث اهل بیت عليهم السلام

۳-۱. معانی الاخبار از شیخ صدوق

مؤلف، که از اساطین حدیث و فقه شیعه است، در باب معنی آل یاسین، پنج روایت ذکر می کند:

۱. حدثنا عبدالله بن عبد الوهاب... عن الكلبي عن أبي صالح ابن عباس فى قوله عزوجل: «سلام على آل ياسين قال: السلام من رب العالمين على محمد و آله صلى الله عليه و عليهم والسلامه لمن تولاهم فى القيامة.»

۲. حدثنا محمد بن اسحاق الطالقاني... قال حدثني كادح عن الصادق جعفر بن محمد عن ابيه عن آبائه عن على عليهم السلام فى قوله عزوجل: «سلام على آل ياسين قال: ياسين محمد صلى الله عليه و آله و نحن آل ياسين.»

۳. حدثنا محمد بن ابراهيم بن اسحاق... عن أبي مالك فى قوله عزوجل: «سلام على آل ياسين قال ياسين محمد صلى الله عليه و آله و نحن آل ياسين.»

۴. حدثنا أبي رحمه الله... عن أبي صالح عن ابن عباس في قوله عزوجل: «سلام على آل ياسين قال: آل محمد عليهم السلام.»

۵. حدثنا محمد بن ابراهيم بن اسحاق الطالقاني... عن أبي عبدالرحمن السلمي: «أن عمر بن خطاب كان يقرأ: سلام على آل ياسين قال ابو عبدالرحمن السلمي: آل ياسين آل محمد عليهم السلام.»

۲-۳. عيون اخبار الرضا عليه السلام از شيخ صدوق

شيخ صدوق در اين كتاب در باب ذكر «مجلس الرضا عليه السلام مع المأمون في الفرق بين العترة والأمة» مناظره‌ای مفصل را ذكر کرده است که در حضور مأمون، بين حضرت ثامن الحجج عليه و عليهم السلام و برخی علمای عامه در آن روزگار واقع شده که البته در اين مناظره طرف گفتار حضرت، بیشتر خود مأمون است.

حضرت در اين گفتار در خصوص «اصطفاء» در قرآن، دوازده آیه را ذكر می‌فرماید که مصداق و مقصود از آنها صرفاً عترت نبوی و آل محمد عليهم السلام است.

هفتمین آیه‌ای که در اين طراز عرضه شده آیه صلوات (احزاب-۵۶) است. متن اين حديث چنین است: «و اما الآية السابعة فقول الله عزوجل: ان الله و ملائکته

یصلون علی النبی یا أيها الذین آمنوا صلوا علیه و سلموا تسليماً» (شيخ صدوق، ۱۳۷۲: ۴۸۵)

قالوا یا رسول الله قد عرفنا التسليم عليك و كيف نصلی عليك؟ فقال: تقولون: اللهم صل علی محمد و آل محمد کمال صلایت علی ابراهيم و علی آل ابراهيم انک حمید مجيد.

پس از اين بخش از کلام حضرت، ایشان از علمای حاضر می‌پرسند که آیا در اين سخن که گفتم اختلافی هست؟ همه می‌گویند: خير.

مأمون با زیرکی می‌پرسد که در اين سخن شما هیچ اختلافی نیست و امت بر آن اجماع دارند، ولی آیا درباره «آل» آشکارتر از اين کلام، در قرآن چیزی دیده می‌شود؟

حضرت در پاسخ می فرماید: «فقال ابوالحسن عليه السلام: نعم، أخبروني عن قول الله عزوجل: «يس والقرآن الحكيم انك لمن المرسلين على صراط مستقيم» فمن عنى بقوله يس؟ قالت العلماء: يس محمد صلى الله عليه وآله وسلم لم يشك منه أحد. قال ابوالحسن عليه السلام: قال الله عزوجل أعطى محمدا وآل محمد من ذلك فضلا لا يبلغ احد كنه وصفه الا من عقله و ذلك ان الله عزوجل لم يسلم على احد الا على الانبياء صلوات الله عليهم فقال تبارك و تعالی: «سلام على نوح فى العالمين» و قال: «سلام على ابراهيم» و قال: «سلام على موسى وهارون» و لم يقل: سلام على آل نوح و لم يقل: سلام على آل ابراهيم و لاقال: سلام على آل موسى وهارون، و قال عزوجل: سلام على آل ياسين يعنى آل محمد صلوات الله عليهم. فقال المأمون: لقد علمت أن فى معدن النبوة شرح هذا و بيانه.» (صدوق، ۱۳۷۲: ۴۸۶-۴۸۷)

۳-۳. أمالی از شیخ صدوق

شیخ المحدثین جناب صدوق، عین روایت مذکور در عیون اخبار الرضا علیه السلام را در «مجلس هفتاد و نهم از امالی خویش» که تاریخ جمعه سلخ جمادى الآخرة سال ۳۶۸ هجری در نیشابور ایراد کرده است به همان طریق روایی آورده است. (صدوق، ۱۳۶۲: ۵۳۰)

۳-۴. تفسیر فرات بن ابراهیم کوفی

مؤلف این تفسیر روایی از اعلام شیعه در غیبت صغری و از محدثان بنام آن عصر بوده است. وی در کتاب خویش ذیل آیه شریفه ۱۳۰ از سوره مبارکه صافات، دو روایت در این باب آورده است:

«۴۸۵- ... حدثني عبيد بن كثير معنا عن ابن عباس رضي الله عنه في قوله تعالى «سلام على

آل ياسين» قال: «هم آل محمد صلى الله عليه وآله وسلم.»

۴۸۶ - ... حدثني احمد ابن احسين... عن سليم بن قيس العامري قال: سمعت عليا عليه السلام

يقول: رسول الله ياسين و نحن آله.» (فرات بن ابراهيم الكوفى، ۱۴۱۰: ۳۵۶)

البته محقق و مصحح این تفسیر در پاورقی منابع متعدد دیگری از خاصه و عامه آورده که همین معنا را در روایات خود نشان داده‌اند.

۵-۳. تفسیر القمی از ابی‌الحسین علی بن ابراهیم القمی (م. ۳۲۹)

مؤلف کتاب از مشایخ بزرگ حدیث و از مشایخ شیخ کلینی است و به کثرت تألیف و فزونی دانش شهرت دارد. (معرفت، ۱۳۸۰: ۱۸۳/۳)

در این تفسیر ذیل آیه ۱۳۰ سوره مبارکه صافات می‌نویسد:

«... ثم ذکر عزوجل آل محمد علیهم السلام فقال: «و ترکنا فی الآخِرین سلام علی آل یاسین» فقال علیه السلام: یس محمد و آل محمد الائمه علیهم السلام.» (ابوالحسن علی بن ابراهیم القمی، ۱۳۸۷: ۲۲۶/۲)

«البته این تفسیر، پیش از این کلام، ذیل آیه نخست سوره یس، از قول امام صادق علیه السلام آورده است: یاسین اسم رسول الله صلی الله علیه و آله و الدلیل علیه قوله: «انک لمن المرسلین.» (ابوالحسن علی بن ابراهیم القمی، ۱۳۸۷: ۲۱۱/۲)

۶-۳. الاحتجاج

مؤلف این کتاب شریف، احمد بن علی بن ابی طالب طبرسی یکی از دانشمندان معروف و مورد اعتماد شیعه در قرن ۶ و استاد ابن شهر آشوب عالم معروف شیعی است.

این کتاب از کتب معتبری است که علمای اعلام بر آن اعتماد کرده‌اند و مؤلف آن، چنان که در مقدمه آن تصریح کرده است سند اکثر روایات را به خاطر وجود اجماع بر آن یا موافقت آن با دلیل عقلی و یا اشتها آن در سیره‌ها و کتب مخالف و موافق، نیاورده است که بدین ترتیب روایات آن، در علم حدیث، عنوان مرسل می‌یابد. همچنان که اهل تحقیق تأکید کرده‌اند ارسال در روایات آن، غیر از اعتبار نداشتن اصل کتاب است و در اعتبار کتاب و مؤلف آن هیچ شبهه و اختلافی نیست.

طبرسی در احتجاج، هنگام نقل زیارت معروف به آل یاسین روایت کرده است که در توقیع شریف حضرت صاحب الامر سلام علیه و عجل الله تعالی فرجه الشریف چنین فرموده‌اند: «...اذا اردتم التوجه بنا الى الله و الينا فقولوا كما قال الله تعالی: سلام على آل یاسین...» (طبرسی، ۱۴۰۳: ۴۹۲/۲، ۴۹۵)

۳-۷. بحار الانوار

علامه مجلسی رضوان الله علیه در جلد ۲۳ بحار در بخش ابواب الآيات النازله فيهم عليهم السلام بابی دارد با این عنوان باب انّ آل یس آل محمد صلی الله علیه و آله. در این باب ایشان ۱۲ روایت، تماماً از منابع شیعی در این خصوص نقل کرده است که تقریباً مجموعه آنها را در بخش‌های پیشین آوردیم.

در روایت دوازدهم، وی ضمن نقل کلام نسبتاً مفصل مرحوم قاضی نورالله شوشتری در باب آیه مزبور، از مجمع البیان شیخ طبرسی و از تفسیر فخر رازی و تفسیر بیضاوی نیز مطالبی در قرائت آیه آورده و در پایان می‌نویسد: «اقول: فظهر اتفاق الكل على القراءة و الرواية لكن بعضهم حملتهم العصبية على عدّه هذا الاحتمال مع مطابقه لروایاتهم مرجوحاً.» (مجلسی، ۱۴۰۳: ۱۷۱/۲۳)

«می‌گوییم: پس آشکار شد که همگان بر قرائت آیه و روایت ذیل آن اتفاق نظر دارند اما تعصب، برخی از آنان را واداشته که با وجود مطابقت روایات با قرائت «آل یاسین» این احتمال را ضعیف نشان دهند.»

بنا بر همه آنچه از منابع فریقین، شیعه و سنی، نقل شد، قرائت «آل یاسین» در آیه ۱۳۰ سوره صافات و انطباق آن بر خاندان عصمت و طهارت عليهم السلام، عقیده‌ای رایج و ثابت در میان تمامی عالمان شیعه و گروه زیادی از عالمان سنی است.

بدین ترتیب می‌توان گفت تعبیر «آل یاسین» و تعیین مصادیق آن در ابیات مثنوی، نشانگر آن است که مولوی در زمره آن دسته از دانشوران عامه (اهل سنت) است

که بنا به منابع معتبر خودشان، در این خصوص، عقیده‌ای مطابق با واقعیت آن در تفکر شیعی، دارند.

منابع

- قرآن کریم
- ابوالقاسم فرات بن ابراهیم الکوفی (۱۴۱۰ ق. - ۱۹۹۰ م.) *تفسیر فرات الکوفی*، تحقیق محمد کاظم، مؤسسه الطبع و النشر التابعة لوزارة الثقافة والارشاد الاسلامی.
- جلال الدین محمد بلخی رومی (۱۳۷۵)، *مثنوی معنوی*، تصحیح رینولد بین نیکلسون، چاپ اول، تهران، انتشارات توس.
- الحسکانی الحافظ الحاکم (۱۳۹۳ ق. - ۱۹۷۴ م.)، *شواهد التنزیل لقواعد التفضیل فی الآیات النازلة فی اهل البيت صلوات الله و سلامه علیهم، حققه و علق الشيخ محمد باقر المحمودی، الطبعة الاولى، بیروت، مؤسسة الاعلمی للمطبوعات.*
- الحسینی المرعشی التستری، قاضی السید نور الله، (بی تا) *احقاق الحق و ازهاق الباطل*، مع تعلیقات نفیسه‌هامة للعلامة السید شهاب الدین حسینی المرعشی، قم، مکتبه آیت الله مرعشی.
- الدانی، عثمان بن السعید (۱۴۰۶ ق. / ۱۹۸۵ م.)، *التیسیر فی القرائات السبع*، الطبعة الثالثة، بیروت، دارالکتب العربی.
- زرین کوب، عبد الحسین (۱۳۸۶)، *سرّنی*، چاپ سوم، تهران، انتشارات علمی.
- زرین کوب، عبد الحسین (۱۳۸۹)، *نردبان شکسته*، چاپ چهارم، تهران، انتشارات علمی.
- سنایی (۱۳۷۴)، *حدیقة الحقیقة و شریعة الطریقة*، تصحیح مدرس رضوی، چاپ چهارم، تهران، دانشگاه تهران.
- شیخ صدوق (۱۳۶۲)، *امالی*، مقدمه و ترجمه آیه الله کمره‌ای، چاپ چهارم، کتابخانه اسلامی.
- شیخ صدوق (۱۳۷۲)، *عیون اخبار الرضا علیه السلام*، ترجمه حمیدرضا مستقید و علی اکبر غفاری، چاپ اول، نشر صدوق.
- شیخ صدوق (۱۳۷۹)، *معانی الاخبار*، تصحیح علی اکبر الغفاری، چاپ اول، تهران، مکتبه الصدوق.
- الطبرسی، احمد بن علی بن ابی طالب (۱۴۰۳ ق.)، *الاحتجاج*، تعلیقات و ملاحظات السید محمد باقر الموسوی الخراسان.
- الطبرسی، احمد بن علی بن ابی طالب، (۱۳۸۳ ش. / ۱۴۲۵ ق.)، *مجمع البیان الطبعة السابعة*، تهران، ناصر خسرو.
- فروزانفر، بدیع الزمان (۱۳۶۲)، *مآخذ قصص و تمثیلات مثنوی*، چاپ سوم، تهران، انتشارات امیرکبیر.

- القمی، ابوالحسن علی بن ابراهیم، تفسیر القمی (۱۳۸۷ ق.)، (من اعلام القرنین ۳ و ۴)، صححه و علق علیه و قدم له السيد طیب الموسوی الجزائری، النجف، منشورات مكتبة المهدي.
- مجلسی، محمد باقر بن محمد تقی (۱۴۰۳ ق.)، بحار الانوار الجامعه لدرر اخبار الائمة الاطهار عليهم السلام، بیروت، مؤسسة الوفاء.
- معرفت، محمد هادی (۱۳۸۰)، تفسیر و مفسران، ترجمه علی خیاط، چاپ اول، قم، مؤسسه فرهنگی التمهید.
- مصیبت نامه، (۱۳۸۶)، مقدمه، تصحیح و تعلیقات شفیعی محمد رضا کدکنی، تهران، سخن.
- نیکلسون، رینولد الین (۱۳۸۴)، مثنوی معنوی مولوی (شرح مثنوی)، ترجمه و تعلیق از حسن لاهوتی، چاپ سوم، تهران، شرکت انتشارات علمی و فرهنگی.
- الهیتمی الملکی، احمد بن حجر (بی تا)، الصواعق المحرقة فی الرد علی اهل البدع و الزندقة، خرج احادیثه و علق حواشیه و قدم له عبدالوهاب عبداللطیف، مكتبة القاهرة.

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتال جامع علوم انسانی